

ΛΟΥΤΕΧΝΙΑ

Και μια στιγμή στο στεγνωμένο του τους περνά μιαν γλαυχί-
δα

κάτι σε μια θεατή ανάμνηση μιας ζωικής προιστορίας
(ΜΑΝΑΝΙΣΤΑΚΙΝΣ. Η απία είναι από: ΕΠΙΘΥΣΣ 3)

Η απόξέωση λοιπόν από τη φύση εμφανίζεται έμμεσα
ως επακόλουθο του εγκλεισμού και του κοινωνικού αποκλει-
σμού. Μέσα απ' αυτό τον υπαινιγμό διαγράφεται μια άλλη
αντίληψη της συνάρτησης ανθρώπινου και φυσικού πεδίου.
Το καθέστώς που επέβαλε τον κοινωνικό αποκλεισμό, το κα-
θεστώς των διογμών, των φυλακών και των στρατοπέδων, α-
πο καθέστώς της εκμετάλλευσης και του ανθρωποφάγου α-
νταγωνισμού εμβνεται τελικά για την καταστροφή της αρ-
χέγονης ενότητας μέσα στη συνείδηση των ανθρώπων.

Τώρα το φως το εχθρον στα κατόνια
το κερρώνουν και το πάνε.

Οι πρακτώδες εισπράττων τα ναύλα

χούφες να το δουν {...}

Αθέατα χέρια

το συναίζουν πάλι στα κατόνια

(ΘΑΣΙΠΗΣ. Το φως: ΠΡΑΓΜΑΤΑ 2 - ΑΡΘΡΟΙ)

Και κάθε τόσο ένα πουλί έπερε, από ψηλά, νεκρό,

καθώς χτυπούσε πάνω στην απαγορευμένη πόρτα.

(ΔΕΙΒΑΔΙΠΗΣ. ΤΟ ΔΕΙΘΟ ΠΑΝΟΡΜΗ)

Έτσι η πολιτική και κοινωνική κρίση αποκαλύπτεται ως
κρίση πολιτισμού, στα πλαίσια της οποίας διαπιστώνεται ο
αμετάκλητος κατακερματισμός του οράματος της ενότητας
του ανθρώπου με τη φύση. Οι ποιητές της πρώτης μεταπο-
λεμικής γενιάς συλλαμβάνουν και εκφράζουν, με την κοινο-
νική τους συνείδηση και με πολιτικούς αλλά και αισθητικούς
όρους, αυτή την κοσμοιστορική συνέχεια. Πέρα από τη ρήξη
της ενότητας ανθρώπου-φύσης ο ακρωτηριασμός της ενότη-
τας του κόσμου αναγνωρίζεται επίσης μέσα στην εραλτική
εικονοποιία του Λεβανίτη και του Σαχτούρη, μέσα στην α-
γωνιώδη ενδοσκοπική των ποιητών του υπαρκτικού αγχους.

ΕΡΑΤΟΣΦΕΝΗ ΚΑΥΩΜΕΝΟΙ

Ο ψήφος τον δέντρον με τραμάζει τη νύχτα {...}

κι ο γλός μου είναι ξένος, δεν τον γνωρίζω

(ΠΑΥΛΙΑΝΣ. ΚΑΝ. ΓΥΜΝΗ ΓΗ)

Κάθε που απλόνο, τα χέρια να σ' αγγίξω ήσασα τη θάλασσα,
τις πέρες, το φεγγάρι
που υπάχρον πέρα από μας και δε μας ξέρουν.

(ΠΑΥΤΗΚΙΟΣ. Ερταμέφες: ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ)

Η διαθήκη μου για σένα {...}

χρόνια καταχωνιάστρες στα χρονοντούλαπα

από γκαράδες πονηρούς συμβολαιογράφους.

Αλλάξανε φράσεις σημαντικές ώρες σφαιμένοι πάνω της με
τρόμο

εξφανίσανε τα μέρη με τους ποταμούς

τη νέα βουή στα δάση

τον άνομο τον σιάτωση-

τόρα καταλαβαίνω πια τι έχασα

ποιος είναι αυτός που πνίγει

(ΜΙΧ. ΚΑΥΩΜΕΝΟΣ. ΣΤΕΡΩΠΗΡΑΦΟ)

Μέσα από φραστικά σχήματα ελπιδας εκφράζεται η α-
πελπισία γι' αυτή τη στέρηση, η αδυναμία μιας ανασυνδεσης
με τη φύση κάτω από τις συνθήκες κοινωνικού αποκλεισμού:

ελπίζω να 'βλεις το καλοκαίρι

να κερφίσει την κοιμένη μου παλάμη

σαν χιτάσι που κερφίεται στον ήλιο.

(ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Κλειτό τερόνω. ΑΙΥΝΟΣ ΠΡΑΜΜΗ)

Η άμεση παρθενική αίσθηση της φύσης αναδύεται κάτωτε
μονάχα σαν ισχνός απόγυχος μακρινών βιωμάτων:

ούτε γι' αυτό που σε γοήτωση

το κανελί της φρυγμένης γης,

και πρόσφατα που στέγνωσε με τα ζιζιζίακα

λήγοντας του αυγούστου.

Ούτε γι' αυτό ρουτάς

κι ούτε για τίποτα.

Ποιάς ν' απαντήσει άλλοωτε

από την αίσθηση

ερήμωσε κι η όψη, ετούτη.

(ΚΑΚΚΑΒΑΤΟΣ. Δεφ' τα ζιζιζίακα: ΔΗΗΡΗΣΗ)